



## ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ '40

Με τι καρδιά και τι ψυχή τη μέρα να τιμήσω  
και πώς από τους ήρωες συγγνώμη να ζητήσω..

καθώς αισθάνομαι ντροπή μια μέρα σαν και τούτη  
που αν κι ο αέρας γιορτινός μυρίζει από μπαρούτη

είν' η ατμόσφαιρα βαριά, πλακώνει την καρδιά μας  
βάρκα ο κακός μας εαυτός, στα βράχια τα παιδιά μας

με καπετάνιο το «εγώ» τη διαφθορά στην πλώρη  
με το συμφέρον στα κουπιά να μην τραβάει ζόρι

κ' είναι μπροστά ωκεανός απέραντο σκοτάδι  
ούτε 'νας φάρος φωτεινός ελπίδας 'να σημάδι.

Γι' αυτό, το γρηγορότερο, ας πάμε τώρα πίσω  
στο δρόμο αυτό που χάσαμε, να πάρουμε τον ίσο

που οδηγεί στις ρίζες μας, για να λογικευτούμε,  
τη μέρα τούτη σήμερα όλοι μας να σκεφτούμε,

που 'δωσε με το αίμα της, ζωή στην οικουμένη  
και την Ευρώπη έσωσε την τρομοκρατημένη.

Σήμερα, στις μνήμης την οθόνη, προβάλλεται ένα πολεμικό ντοκιμαντέρ,  
επάνω στα βουνά της Πίνδου και στο χιόνι, (δεν πρόκειται για ταινία με  
κάποιους κασκαντέρ ) το κατέγραψε ο φακός της Ιστορίας σε σκηνοθεσία του  
Άξονα της Κατοχής και το έπαιξε η μοίρα στο κατώφλι μιας ένδοξης φυλής, με  
εθελοντή έναν περιούσιο λαό, με ήρωα έναν ανίκητο στρατό και πρωταγωνιστή  
ένα γενναίο Έθνος.

Με εφεδρείες από ένα ένδοξο παρελθόν, εκπαιδευμένες στο καθήκον και στο  
χρέος, πιστές στο «ΤΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑΣ» και ορκισμένες στο «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ!»,  
με όπλα απ' το οπλοστάσιο της καρδιάς, την πίστη και τα ιδανικά, ύψωσε άφοβα  
το ανάστημά του και είπε ΟΧΙ! στους τρανούς της εποχής.

Αυτό το αλησμόνητο φθινοπωρινό πρωινό, το μωρό στην κούνια πεινούσε κ' ήταν μήνας ακόμη σποράς, ο παππούς τα ξύλα στο τζάκι συμπούσε οι ελπίδες του στάχτες, οι μνήμες καπνός, η γιαγιά με τη ρόκα το αδράχτι γυρνούσε, η κλωστή της κουβάρι, γόρδιος οι σκέψεις δεσμός, η μάνα τα μαλλιά της τραβούσε κι ο πατέρας, στο πλατύσκαλο μηνούσε σκυφτός:

Φέτος ο κάμπος χέρσος θα μείνει, μόνο τα βουνά θα οργώσει ο στρατός..

Κι αμέσως μετά το πρώτο σοκ, έγινε στις καρδιές τους σεισμός.

Με το δισάκι μας γιομάτο περηφάνια, είμαστε όλοι σήμερα εκεί, στις αιματοβαμμένες κορφές της Πίνδου, στον τελευταίο της φυλής μας Γολγοθά.

Από εδώ με αντήλιο το χέρι αγναντεύουμε τις στράτες που διαβήκαμε, θυμόμαστε τις μάχες που δώσαμε, φυλλομετράμε τις δάφνες που πήραμε, ονειρευόμαστε τα χωριά που ελευθερώσαμε, υποκλινόμαστε στους ανάπηρους, τιμάμε τους νεκρούς μας, νιώθουμε στις φλέβες μας το αίμα τους ζεστό και μετουσιωνόμαστε.

Μια εθνική εορτή, θα έλεγε κανείς, ότι μοιάζει πολύ με τα μυστήρια της Εξομολόγησης και της Θείας Κοινωνίας. Γιατί, ένας ολόκληρος λαός καλείται μια τέτοια μέρα να μετανοήσει για τα λάθη και τις παραλείψεις του παρόντος, να κοινωνήσει από το θυσιαστήριο του παρελθόντος, και να φτάσει στην αθανασία του μέλλοντος. Δεν ξέρω όμως σήμερα αν η γενιά μας είναι άξια αυτής της εθνικής μετάληψης και αν η Ιστορία, μας επιτρέπει να κοινωνήσουμε από το άχραντο αίμα των ηρώων του Σαραντα.

Γι' αυτό σήμερα βρισκόμαστε όλοι εκεί στις ένδοξες κορυφές της Πίνδου, στο εθνικό αυτό θυσιαστήριο, εκεί που η γαλανόλευκη διηγείται την ιστορία της και κάθε πέτρα λέει τα μυστικά της, για να τους πούμε το δικό μας μυστικό, να ζητήσουμε συχώρηση, να τους πούμε ότι μετανοούμε για τα λάθη που κάναμε, είμαστε έτοιμοι να δώσουμε τη μάχη να σωθούμε ότι θα πάψει μεσίστια να είναι η σημαία στην καρδιά μας και στο εξής θα κυματίζει και πάλι ψηλά απ' τα παιδιά μας.

Από εμάς εξαρτάται, αν έχουμε συνέχεια, αν θα πετύχουμε να επιζήσουμε και να δημιουργήσουμε, ή αν θα μείνουμε χωρίς ταυτότητα.

Αυτό που κάνει κάθε φορά, κάθε γενιά, όταν το χρέος και το καθήκον την καλεί, αυτό πρέπει να κάνουμε σήμερα κι εμείς, που το χρέος ειρηνικά μας προκαλεί.

Είναι αδιανόητο, αυτή η φυλή, σήμερα να μειώνεται, να χλευάζεται και να τρομοκρατείται.

Έχουμε αποδείξει, ότι είναι μοίρα μας και πεπρωμένο του τόπου μας, προνόμιο της φυλής μας, να είμαστε παρόντες και πρωταγωνιστές σε κάθε μεγάλο γεγονός. Αυτές τις όμορφες στιγμές που ένας λαός καλείται από την Ιστορία να πάρει τη μεγάλη απόφαση και τις τύχες της ανθρωπότητας στα χέρια του είναι ελάχιστες, και η Ιστορία τις δίνει πάντοτε στους εκλεκτούς.

Γι' αυτό κατορθώνουμε αν και μικροί να ζούμε και μονοιασμένοι να μεγαλουργούμε.

Κι ενώ όλα αυτά μας παίρνουν εκτός τόπου και χρόνου, ξαφνικά βλέπουμε πλάι μας τους τελευταίους από τους ήρωες που αγωνίζονται σήμερα να ζήσουν, σκυφοί από τη βιοπάλη και απομυθοποιημένοι, αυτοί που όργωσαν τα βουνά κι έσπειραν την ελευθερία, να σέρνουν σήμερα τα πόδια τους, ενώ τότε έτρεχαν σαν αγρίμια και πετούσαν σαν πουλιά.

Ναι! Αυτοί είναι τα «παιδιά της Ελλάδος παιδιά!» που τραγούδησε η μεγάλη τραγουδίστρια της Νίκης, η αλησμόνητη και ανεπανάληπτη Σοφία Βέμπο. Είναι αυτοί, που έπαιξαν για τη ζωή με το θάνατο και έκαναν τον πόλεμο χαρά και το τραγούδι νίκη. Και τούτο γιατί προτίμησαν έναν ελεύθερο θάνατο, από μια

υπόδουλη ζωή και θυσιάζοντας το παρόν στο βωμό του παρελθόντος, κέρδισαν το μέλλον και πέρασαν στην αιωνιότητα.

Είναι από τις γενιές εκείνες, που δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τις προηγούμενες, μα πολλά να διδάξουν στις επόμενες! Και είμαστε η γενιά, που έχει χρέος να τιμήσει αυτή τη γενιά και να αγωνιστεί για να μη χαθεί η δόξα της και η τιμή της! Από τους αείμνηστους ηγέτες, μέχρι και τον τελευταίο στρατιώτη και πολίτη, άντρες και γυναίκες, έπραξαν στο ακέραιο το καθήκον τους και πέτυχαν σε μια στιγμή αυθορμητισμού, να ομολογήσει ο εχθρός, ότι ο Έλληνας στρατιώτης πολέμησε με άφθαστο ηρωισμό και περιφρόνηση προς το θάνατο, και οι σύμμαχοι, σε μια στιγμή ενθουσιασμού να πουν: Οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες! Μέσα σ' αυτό το ξέσπασμα της ψυχής, φαίνεται ξεκάθαρα ότι μπροστά στον κίνδυνο, παραβλέπουμε ό,τι τυχόν μας χωρίζει και βλέπουμε όλα αυτά που μας ενώνουν. Ως για τη διχόνοια που ακολούθησε, ήταν έργο όλων αυτών που θέλησαν να δουν την πρωταθλήτρια της Νίκης να τους χτυπά την πόρτα και να ζητά ελεημοσύνη, κάτι που έχουν πετύχει και σήμερα.. Είναι κρίμα κι άδικο, να κερδίζουμε τους πάντες εν καιρώ πολέμου, και να τα χάνουμε όλα εν καιρώ ειρήνης. Στο χέρι μας είναι να παλέψουμε για την εθνική μας αξιοπρέπεια να επανακτήσουμε ό,τι μας πήραν, να διαφυλάξουμε ό,τι μας απέμεινε, και να αγωνιστούμε μην τα χάσουμε όλα.

Ιδανικά κι αξίες ξεπουλήσαμε  
τα ιερά μας και τα όσια προδώσαμε  
δέστε λοιπόν πώς καταντήσαμε  
όλα για το συμφέρον τα σκοτώσαμε.

Θέλοντας ν' απολαύσουμε το σήμερα  
ξεχάσαμε το χτες και χάσαμε το αύριο  
μοναδική μας έγνοια τα εφήμερα  
και η ζωή μας ένα θέαμα μακάβριο.

Γλύφουμε αυτό που κάποτε το φτύναμε  
γίναμε σύμμαχοι μ' αυτό που πολεμούσαμε  
με το παράνομο στο δρόμο «ένα» γίναμε  
θεοποιήσαμε αυτό που βλαστημούσαμε.

Πάνω λοιπόν από τα τόξα που μας απειλούν, με τον ακήρυχτο πόλεμο της προπαγάνδας, να μας αποκόψουν από τις ρίζες μας, να μας ξεριζώσουνε την πίστη, να μας αλλοιώσουνε τη γλώσσα, καιρός να τεντώσουμε το δικό μας τόξο, το τόξο του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού και να πούμε σ' εχθρούς και φίλους, ότι θα κάνουμε αν χρειαστεί και πάλι, αυτό που επιτάσσει η Ιστορία και θέλει ο Θεός.

Στη μεγάλη αμφισβήτηση και σύγχυση του σήμερα, που από τον ψυχρό πόλεμο περάσαμε στην παγερή ειρήνη και η «Νέα Τάξη πραγμάτων» μοιράζει το δίκαιο με δύο μέτρα και δύο σταθμά, που κάνουν ήρωα αυτόν που θέλουν και νικητή αυτόν που επιθυμούν, που προδιαγράφουνε τη μοίρα των μικρών κι εξασφαλίζουνε το μέλλον το δικό τους, σήμερα πια δεν πρέπει να πιστεύουμε, όχι μόνο στ' αυτιά μας, αλλά ούτε και στα μάτια μας.

Μπορεί οι ισχυροί της γης να έχουν πάντοτε τον πρώτο λόγο, όχι όμως απαραίτητα και τον τελευταίο.

Η περίεργη αυτή συμπεριφορά, εν καιρώ πολέμου να μας αγαπούν και να μας επαινούν κι εν καιρώ ειρήνης να μας κατηγορούν και να μας αδικούν, πρέπει να μας προβληματίσει.

Σήμερα ο εχθρός είναι δυστυχώς ανάμεσά μας και πολλές φορές μέσα μας, αφού έχουμε να παλέψουμε με τον ίδιο μας τον εαυτό.

Γι' αυτό πρέπει να δώσουμε όλοι μαζί τη μάχη. Μια μάχη ειρηνική και πνευματική, κόντρα στη λογική των αριθμών, το μηδενισμό των ιδανικών, τον αφανισμό των αξιών, και τον ξεπεσμό των θεσμών.

Η κρίση των αξιών και των θεσμών είναι πολύ πιο επικίνδυνη από αυτή των αριθμών. Είναι η νάρκη στα θεμέλια της κοινωνίας μας. Δημοκρατία χωρίς δικαιοσύνη, δεν υπάρχει. Κι ο λαός όταν νιώθει αδικημένος και προδομένος και είναι απογοητευμένος κι εξαθλιωμένος, τότε ο πόλεμος είναι χαμένος.

Καιρός λοιπόν να επιστρατευτούν όλες οι δυνάμεις του τόπου, να τρέξουμε όλοι εθελοντές, να μην αυτομολήσει κανένας και όσοι λιποτάχτησαν να παρουσιαστούν στην πρώτη γραμμή, έχοντες και κατέχοντες, με τους ανθρώπους του πνεύματος, να βροντοφωνάξουμε όλοι μαζί:

Δε θέλουμε τη λύπηση κανενός, μόνο το σεβασμό απ' όλους.

Τα σύνορά μας είναι ανοιχτά στην καλή γειτονία και τη φιλία, στη φιλοξενία και την ειρήνη, στη συνεργασία και την αλληλεγγύη, μα όμως ερμητικά κλειστά στην υποτέλεια και την αδικία, στην εξαθλίωση της κοινωνίας και την αλλοίωση της Ιστορίας μας, τον αφελληνισμό της φυλής μας, στους εκβιασμούς και στις παραβιάσεις, στην εγκληματικότητα, που είναι και η σκληρή πραγματικότητα.

Η αγκαλιά μας είναι σε όλους ανοιχτή, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι μπορούν να ανοίγουν τις πόρτες μας, να μας ληστεύουν και να μας σκοτώνουν μέσα στο σπίτι μας. Και είναι τρομερό και κρίμα, να περιθάλλουμε τους πρόσφυγες, και τα παιδιά μας να φεύγουν στην ξενιτιά για μια καλύτερη τύχη.. Κι αυτοί που τους δώσαμε τα φώτα, να μας κοιτούν ειρωνικά και να μας ρίχνουν στο σκοτάδι της κρίσης, να μας λιοδορούν και να μας κουνάνε το δάχτυλο επιτακτικά τι να κάνουμε και πώς να τους φερόμαστε. Καιρός λοιπόν να τους κάνουμε ένα νεύμα και να τους πούμε ηχηρά: ΟΧΙ! Η λογική των αριθμών είναι ένα μεγάλο ψέμα.

Η Ελλάδα μας, μετριέται μόνο με το Πνεύμα.

Δυστυχώς όμως, αυτή τη βόμβα των χιλιάδων μεγατόνων τη δωρίσαμε και μείναμε άοπλοι στους πέντε δρόμους, των πέντε των Ηπείρων..

Η λόγχη που άστραψε γυμνή με τις πρώτες αχτίνες του ηλίου πάνω στις χιονισμένες κορυφές της Πίνδου, ας είναι το βέλος που θα δείχνει στις επόμενες γενιές το δρόμο του χρέους και του καθήκοντος. Με σεβασμό στους θεσμούς, ας παρελάσει η νεολαία μας με το κεφάλι ψηλά και με το βλέμμα της στο μέλλον.

Αξιόμαχοι ένστολοι των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας, μείνετε στις επάλξεις, άγρυπνοι φρουροί των ιδανικών της φυλής μας, για την ελευθερία της πατρίδας, ως άξιοι αξιών και γενναίοι ηρώων.

Κι εσείς αξιότιμοι άρχοντες, εκλεγμένοι ως οι εκλεκτοί, σταθείτε στο ύψος των περιστάσεων, ως άλλοι άλλωστε τριακόσιοι, εκεί που σας έταξε ο λαός και σας έχει θεσπίσει η πολιτεία. Αποδείξτε ότι είστε οι άριστοι, οι ικανοί και οι σοφοί. Άρχοντες και αρχόμενοι! Αυτό που μας απομένει, είναι να αλλάξουμε νοοτροπία, και να κλίνουμε το «ΕΓΩ» σε όλες τις πτώσεις και να τονίσουμε το «ΕΜΕΙΣ» .

Με μια καρδιά και μια ψυχή, ας πούμε πάλι ΟΧΙ  
στη νέα τούτη κατοχή, μιας κ' η γενιά μας το 'χει  
λίγο να ξεκουράζεται κ' ύστερα να παλεύει

ο κόσμος ν' αφουγκράζεται κ' εμάς να μας ζηλεύει.

Να πάρουμε τα μέτρα μας, μη μας τα παίρνουν άλλοι  
και τόξα στη φαρέτρα μας όπλα απ' το κεφάλι  
το πνεύμα, τα ιδανικά και πίστη για τη νίκη  
να μη ζητάμε δανικά πλέον για δεκανίκι.

Να μας πιστέψουν όλοι τους που μας αμφισβητούνε  
και για το πορτοφόλι τους δεν ξέρουν τι ζητούνε.  
Απ' το κρασί, που ήπιαμε, εκείνο του Σαράντα  
να πιούμε κι ό, τι είπαμε, να τους το λέμε πάντα:

### ΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ!

Μεγάλα βουνά, μικρά ποτάμια  
χείμαρροι, ξερές πλαγιές, γυμνές κορφές  
κακοτράχαλη γη, ζεστά ακρογιάλια  
και η ζωή φαίνεται στα μονοπάτια  
εκεί που ο μόχθος παίρνει τον ανήφορο.  
Με ροζιασμένα χέρια εργατικά  
δουλέψαμε την πέτρα 'πο παλιά  
και την κάναμε στ' αλήθεια να μιλάει.  
Βάρβαροι που πάτησαν τη γη μας  
δεν υπάρχουν. Όλοι τους χαθήκαν!  
Εμείς ζούμε με την αρμύρα της θάλασσας  
με τον αέρα του βουνού  
με τη διχόνοια μας και με τα θαύματά μας  
πάνω στην πέτρα, με λίγο χώμα  
με λίγο ψωμί, κρεμμύδι και ελιά.  
Ευτυχώς, που ο Θεός μας έδωσε τα βράχια  
και τα κάναμε κάστρα απόρθητα.  
Μας πολεμάνε, μας χτυπάνε  
δεν μας αφήνουν σε χλωρό κλαρί  
κι εμείς γράφουμε την Ιστορία  
πάνω στην πέτρα, με αίμα και ιδρώτα.  
(Τι είμαστε οι Έλληνες λοιπόν!)